

G

3. číslo
prosinec

Rozhovor s Tomášem Etzlerem

Nejen o tom, jaké je být
novinářem v Číně.

Hudební okénko Jakuba Kalvody

Článek pro všechny Tatrmany!

Rozhovor s paní učitelkou Janou Pastuchovou

Odpověď na otázku Proč?
najdete na straně 6.

Milý čtenáři,
právě jsi otevřel 3. číslo školního občasníku G. Toto číslo mělo vyjít
vzáří, ale nechali jsme ho nakonec až na prosinec, protože tento měsíc
je našim srdcím bližší. Na dalších stranách je k přečtení mimo jiné
článek o Pražském výběru, nechybí ani filmové recenze, tipy, kam se
vydat na dovolenou, a samozřejmě jsou tady i dva rozhovory. První je
s novinářem Tomášem Etzlerem a druhý s paní učitelkou Janou
Pastuchovou, která již drahá léta vyučuje na naší školeologii.

Duši naplňující čtení přeje redakce!

Rozhovor s novinářem Tomášem Etzlerem

“Budte upřímní a nebojte se.”

Osm let působil v CNN jako editor zpráv a jako reportér z válečných zón v Iráku, Afghánistánu a na Haiti. V roce 2007 začal pracovat pro ČT a stal se jejím prvním stálým zpravodajem v Číně, kde skončil roku 2014. Poté napsal dvě knihy o svém čínském působení a vyšel s ním také knižní rozhovor. Rovněž natočil dokument *Nebe*, který vypráví příběh sirotčince v malé severočínské vesnici. Je jediným Čechem, který obdržel cenu Emmy. Naše redakce mu položila několik otázek!

Jaké to pro Vás bylo začít úplně od nuly v USA?

Těžké, velmi těžké, ale bavilo mě to. Do Ameriky jsem přijel se sto dolary a znal jsem tam dva lidi. Neměl jsem pracovní povolení a ze začátku proto vystřídal mnoho manuálních prací, které nikdo jiný nechtěl dělat. Bylo to takové nádeničení. Bylo to ale dobrodružné a nevadilo mi to. Navíc, vyrostl jsem a dospěl s knihami Jacka Londona, Jacka Kerouaca nebo Charlese Bukowského a měl jsem pocit, že žiju příběhy z jejich knih.

Co nejtěžšího jste tehdy musel překonat?

Odjel jsem krátce po sametové revoluci, po pádu komunistů, nikdy předtím jsem nebyl na západě a teď rovnou do Ameriky. Musel jsem se přizpůsobovat. Byl jsem odtržen od rodiny i přátel v Československu. Nebyl ještě ani internet nebo mobily. Takže se mi ze začátku i trochu stýskalo. A nebylo lehké stále shánět práci bez pracovního povolení, bez zelené karty. Bylo to chvílemi celkem tvrdé.

Co Vám tehdy pomohlo vytrvat?

Velmi jsem v sebe věřil. Dělal jsem v mládí hodně sportů a naučil se soutěžit a bojovat. Navíc jsem měl strach z prohry. Říkal jsem si, že když se vrátím do Čech, budu se na sebe každé ráno při čištění zubů dívat do zrcadla a říkat si: „Tys to nedal, tys to vzdal, tys na to neměl,“ a to jsem nechtěl.

Jak jste se vyrovnal se zkušenostmi z válečných zón a z Číny? Dá se to vůbec?

Hodně jsem tam poslouchal hudbu. Hodně klasické hudby. Důležitá byla i parta lidí, se kterými jsem v těch zemích spolupracoval. Kdykoliv to šlo, tak jsem se věnoval své vášni lezení po skalách a horách. Je to činnost, při které se odreaguju nejvíc. K vyrovnání se s Čínou mi pomohlo také psaní knih a jejich úspěch. Teď píšu o svých válečných zkušenostech a také to trochu působí jako terapie.

Co považujete za největší problém současné Číny?

Čína má spoustu obrovských problémů. Největším je hospodářství, které zažívá nejpomalejší růst od roku 1990 a bude se to zhoršovat. Mají neřešitelný demografický problém. Dnes je jich 1,4 miliardy, ale v roce 2100 jich bude 900 miliónů. Půl miliardy lidí vymře, nezmění-li se nic na současné nízké a stále klesající porodnosti. Už od roku 2010 jim klesá počet pracovní síly a brzy lidé v produktivním věku nebudou schopni to obrovské hospodářství utáhnout. Čína má naprosto zničené životní prostředí. Přes 70% povrchových vod je nesmírně znečištěno, mají kontaminovanou úrodnou půdu, pobřežní vody, podzemní vody, vzduch. To vše má velmi negativní vliv na zdraví obyvatel. Je tam obrovská, třicetiprocentní nezaměstnanost mládeže, se kterou si nevím rady. Mohl bych pokračovat a pokračovat.

Jaký vedou život obyčejní Číňani?

Mají stejné touhy jako my. Najít si dobrou práci, vydělávat slušné peníze, zamilovat se, mít šťastnou rodinu. Pro většinu je ale život těžký. Na 600 milionů Číňanů žije v přepočtu za 3 300 korun nebo méně na měsíc. To je málo i na čínském venkově. Za střední třídu se ve městech považuje už rodina tří lidí, jejíž kombinovaný příjem je 24 tisíc. To také není žádná výhra. Takže pro stamiliony lidí je tam život stále těžký, i když se jim všem životní úroveň nesmírně zvýšila. Před 40 lety tam žilo 800 milionů lidí za zhruba 750 korun měsíčně.

Co si myslíte o současném světě po to všem, co jste zažil?

Že svět je naprosto nepoučitelný. Přestože prosperujeme a víme, jak Evropa a jiné země vzkvétaly a rostly od druhé světové války, mám dojem, že svět se opět řítí do nějaké apokalyptické katastrofy. V Česku se nikdy nežilo lépe. Přesto jsou tady lidé, co dnes volí komunisty, za jejichž vlády lidé trpěli, drtivá většina žila z ruky do huby, byly prázdné obchody a nesmělo se cestovat. Za politický vtíp se vyhazovalo ze škol. Nechápu to.

Vidíte v Číně hrozbu, když je ekonomicky čím dál silnější?

Čína je dlouhodobě větší hrozba než Rusko. Jsou mnohem bohatší, je jich mnohem více, jsou disciplinovanější a střizlivější než Rusové. Přitom mají ale stejné ambice ovládnout svět, dobýt a podřídit si svět buď vojensky, nebo ekonomicky.

Je na Číně něco dobrého?

Samozřejmě. Číňané jsou velmi pracovití a houževnatí. Je tam obrovské množství různě talentovaných lidí. Ti ale nemají často možnost se úplně rozvinout kvůli restrikcím komunistické strany. V Číně neexistuje na školách akademická svoboda. Mají vynikající kuchyni, po které se mi stýská.

Jak vnímáte mladé Číňany?

Mladí Číňani, které jsem tam poznal, byli většinou vzdělaní. Toužili po dobrém zaměstnání, koupit si auto, byt. Jsou velmi materialističtí. Ale toužili i po větších svobodách, po zrušení cenzury, po volbách, nebo aby mohli poukazovat na zločiny vládnoucí elity, jako je třeba korupce. Na druhou stranu ale chtějí žít v klidu a stabilitě. Řekli mi, že radši budou žít v nesvobodné diktatuře, než aby skončili jako v Sýrii, kde v roce 2011 propukly za demokracii obrovské demonstrace a dnes jsou tam statisíce mrtvých a řada měst srovnaná se zemí. Nedivím se jim. V Číně by se podobný scénář mohl odehrát také.

Vidíte svět tak, jak je prezentovaný v médiích?

Snažím se vidět svět vlastníma očima, dělat si vlastní názor. Ale potřebuji informace a ty najdu v médiích. Vyhledávám proto jen věrohodná média, o kterých vím, že informují pravdivě. Ve světě BBC, CNN, Reuters a podobně, u nás Českou televizi nebo Respekt.

Kdybyste měl možnost říct lidem už jen jednu větu, co by to bylo?

Budte upřímní a nebojte se.

Máte nějaké obavy z budoucnosti?

Ano, mám. Mám strach z nástupu populistů a neofašistů k moci. Mám obavy, že se válka na Ukrajině může rozšířit dál na západ do Evropy, a děsí mě globální oteplování. Svět je ve strašném stavu.

Trochu odlehčíme. Čemu se věnujete ve svém volném čase?

Horolezectví. Lezení po skalách, na pískovcích i ve velehorách. V Asii jsem deset let nelezl, takže to teď doháním.

A máte rád zmrzlinu?

Mám. Nemusím ji každý den, ale když tak slaný karamel.

Jak vnímáte současnou českou společnost?

Jako nesmírně rozpolcenou, kdy velká část společnosti propadla dezinformacím a lžím. Toho se tady snaží využít populisté, neofašisté a komunisté. Je to smutný pohled.

Myslíte si, že je chybou dělat chyby?

Ne, dělat chyby je přirozené. I opakovaně. Co je ale důležité, je přiznat sobě a svému okolí, že jste se chyby dopustili. Vidím to u nás velmi zřídka. Nikdo za nic nemůže, všechno je chyba jiných. Přitom přiznání chyby je naprosto nezbytné k posunutí se dál, k nápravě a k poučení.

Bylo pro Vás někdy důležité to, co si o Vás myslí ostatní?

Ne. Snažil jsem se vždy odvádět svou práci na 200 procent, ať už v CNN, v České televizi nebo teď, když píšu. A přineslo to výsledky. Pozitivní výsledky. Takže je mi jedno, co si lidé o mně myslí. Za mnou stojí hmatatelné výsledky.

A kdybyste mohl něco na dnešním světě změnit, co by to bylo?

Zastavit válku na Ukrajině a tvrdě potrestat agresory.

Na čem teď zrovna pracujete?

Píšu další knihu, které pracovně říkám „Moje americká cesta“. Strávil jsem v USA čtrnáct nesmírně formativních a dobrodružných let. Šest let jsem tam působil v CNN. Těch zážitků bylo tolik, že kniha bude mít také dva díly, jako mé psaní o Číně.

Jaké je Vaše oblíbené jídlo?

Já miluji jídlo všeobecně. Ale kdybych si musel vybrat, tak buď nějakou italskou pastu, pořádný krvavý steak nebo sushi. Miluji i čínskou, thajskou a vietnamskou kuchyni.

ROZHOVOR S PANÍ UČITELKOU JANOU PASTUCHOVOU

„NEJDŮLEŽITĚJŠÍ JE PŘEŽÍT.”

Proč jste se rozhodla stát se učitelkou?

V první řadě to byla rodinná tradice. Mám sestru učitelku, můj otec kdysi učil technické kreslení a od malička jsem si na učitelku hrála. Takže taková byla moje cesta k učitelství.

Jaké bylo studium na základní a na střední škole?

Já jsem základní školu prožila bez velkých kotrmelců. Prostě jsem prošla, nebyla jsem premiant, nikdy jsem neměla problém. To, co jsem ve škole uslyšela, jsem pak napsala na písemku, zkrátka jsem se neučila. Gympl jsem prožila podobně a na vysoké škole jsem najednou zjistila, že se musím učit. Proto teď studentům říkám, že se mají naučit učit už tady, protože na vysoké škole to byl fakt průšvih, když jsem se neuměla učit.

Jaké bylo studium na vysoké škole?

Náročné, to určitě není nic mimořádného, to asi řekne každý vysokoškolák, ale bylo taky zábavné. Na vysoké škole jsem byla ráda, strašně se mi tam líbilo. Měla jsem pocit, že konečně mohu dělat jen to, co mě baví a nemusela jsem až tolik dělat věci, které mě nebavily. Bohužel jsem ročník, který ještě měl politické vědy, což bylo fakt strašné.

Proč zrovna biologie?

Biologie pro mě byla vždycky první volba a kdysi dávno se nedaly volit dvouobory, takže sis nevybral to, co tě nejvíc baví a co chceš dělat, ale musel sis vybrat z dvojic, které existovaly.

A protože jsem moc nemohla jít studovat někam dál a v Ostravě se studovala jen biologie s matematikou, tak mám vystudované tyto dva předměty. A jak říkám, biologie byla vždycky moje první volba, protože mě zajímalo Proč? Tak jak se ptám studentů, tak jsem se ptala sama sebe a vždycky hledala odpovědi. To byla nejdůležitější otázka: Proč?

Jak dlouho již učíte na našem gymnáziu?

Poprvé jsem tady přišla v roce 1978 jako žačka prvního ročníku. 4 roky jsem studovala, odmaturovala, pak jsem si odskočila na vysokou a v roce 1987 jsem nastoupila. Nastoupila jsem tady do biologického kabinetu a jsem tu dodnes. Nevystřídala jsem kabinet, ani stoly. Jo, vyměnili nám nábytek, to je pravda.

Jaké téma Vás baví učit nejvíce a jaké nejméně?

Mám velice ráda genetiku, kterou jsem na vysoké škole tolik nenastudovala a musela jsem se jí prokousávat postgraduálními studii a dodneška jezdím do Brna, kde nám, učitelům, přednášejí. Genetika je pro mě velká láska. A vždy jsem měla ráda botaniku. Byla popudem k tomu, proč jsem šla studovat biologii. Nikdy jsem ale nenašla cestu k všem těm vědám o Zemi. Geologie, petrografie, mineralogie, to mě nikdy nebavilo, a tak jsem se tomu celou dobu úspěšně vyhýbala.

Co vás za dobu učení nejvíce potěšilo?

Vždycky mě nejvíce potěší, když se student vrací, hlásí se k nám a je úspěšný v jakémkoliv oboru. Když vzpomíná v dobrém a umí se zařadit. Těch úspěšných lidí, vědců, odborníků, kteří publikují ve vědeckých časopisech je fakt dost i za mého působení.

Jakou věc by si měli určitě studenti odnést z hodin biologie?

Nejdůležitější je přežít.

Jaký máte názor na školní systém? Je konkrétně systém výuky biologie dobrý?

To je velmi diskutovaná otázka. Školní systém se bude teď předělávat, takže uvidíte, co to vám a vašim následovníkům přinese. Předělat potřebuje určitě. Co se týče systému biologie – jsem ráda, že se učí všechno. Že se na všeobecně vzdělávacích školách neřeklo: Tohle nebudeme vůbec učit, to ať si přečtou sami. Takže ten systém není v jádru tak špatný, každopádně se možná teď pohne zpracovávání materiálů a používání AI. Nezneužívat to, ale učit se s tím pracovat.

AI jde rychle dopředu. Jak to s ní máte?

Osobně umělou inteligenci trochu využívám a myslím, že vy taky.

Odbočíme od školství. Co si myslíte o české společnosti?

Řekla bych, že se vytrácí tolerance, slušnost a často pokora.

Co byste si vybrala za povolání, kdyby to nebylo učitelství?

Přemýšlela jsem o tom spíše na začátku kariéry. Vždycky jsem říkala, že budu učitelka. Dostala jsem se na „pajdák“ a když jsem začala dělat biologii trochu více, tak jsem se dostala do mikrobiologické laboratoře na krajskou hygienu do Ostravy. Tam jsem najednou zjistila, že mě to baví daleko víc. Byla jsem tam 3,5 roku a vznikla z toho práce, kterou jsem obhájila v rámci Studentské odborné vědecké činnosti. To byla soutěž na vysoké škole. Tehdy bylo ještě Československo, tudíž jsem se dostala do Bratislavy, kde jsem ji obhajovala. Pak z ní vznikla diplomka a šéfka laboratoře mi navrhla, že u ní mám zůstat a dodělat si další vysokou školu. Já jsem to zvážila a rozhodla jsem se pro nástup do školství. Ale nemyslím, že jsem udělala chybu.

Na jaké místo na světě byste se jednou chtěl podívat?

Madagaskar. Je tam velká spousta endemitů. Takže jsem si říkala, že bych si rozšířila znalosti v zoologii.

Co je Vaše nejoblíbenější volnočasová aktivita?

Spánek.

Posloucháte hudbu? Pokud ano, jakou?

Nejsem vyhraněný posluchač. Mám ráda dobrou hudbu. Já vím, že to je klišé. Ale klidně si zajdu na operu, mám ráda muzikály, chodím na koncerty vážné hudby, na Janáčkův máj. Mám ráda dobrý, kvalitní pop, poslouchám i rockové kapely...

Vy jste tady dokonce chvíli vyučovala hudební výchovu, že?

Učila jsem hudebku mnoho let. Možná 12 roků. Takže ne chvíli, ale docela dlouho. Mám za sebou ZUŠ. Jednak klavír a jednak zpěv. V pohodě jsem tady zpívala, jezdili jsme na soutěže a třískala jsem do klavíru tak, že celá škola hopsala. Byly tady ještě dvě bioložky, takže bylo méně hodin. Živila jsem se tedy hudebkou a trochu matematikou. A v prvních letech po nástupu jsem dokonce učila informatiku!

Máte nějakého domácího mazlíčka?

Mám fenku německého ovčáka. To je takový "nabíječ". Ona je šíleně rychlá, aktivní a zcela neposlušná, protože to se psy moc neumím. A mám kocoura, kterého jsem dostala od jedné svéžačky. Jmenuje se Karel.

Jaká je Vaše nejoblíbenější květina?

Moje nejoblíbenější květina je přesně ta, kterou od někoho dostanu.

A nejoblíbenější zmrzlina?

Čokoládová. Jsem schopná sníst celý kelímek na posezení. Jsem strašná.

Jakou větu byste vzkázala všem studentům?

Nechci moralizovat. Žijte tak, abyste se nemuseli nikdy a za nic stydět.

Čarodějnické procesy na Šumpersku, Jesenicku a Velkých Losinách

Čarodějnice. Dnes si představíme strašidelnou bytost, která obývá rozpadlý dům v hlubinách lesů. Ovšem v 17. století lidé věřili, že tato záhadná stvoření žijí mezi námi v lidské podobě.

Pokud měl někdo tušení, že se jejich velmi blízká osoba pohybuje v léčitelství nebo sběru bylinek, bylo možné ji jednoduše obvinít z čarodějnictví. Největší nárůst těchto procesů byl zaznamenán kolem roku 1678 na lichtenštejnském panství ve Velkých Losinách. V Sobotíně byla tenkrát žebračka Marina Schuchová přistižena při pokusu odnést hostii z kostela. Na první pohled neškodný incident však spustil lavinu falešných obvinění, která vedla k tomu, že na hranicích skončilo mnoho obyčejných i vážených lidí. Protože se jí již v předchozím roce podařilo provést něco podobného, rozhodla se, že i tentokrát ukradne posvěcenou hostii výměnou za trochu jídla. Hostii chtěla použít pro krávu porodní báby Doroty Groerové, aby lépe došla. Před tímto činem se Marina vyzpovídala u sobotínského faráře pana Schmidta, který byl znám svým fanatickým postojem vůči čarodějnicím a jejich praktikám.

Na zámku ve Velkých Losinách jako první přečetl dopis místní hejtman Adam Vinarský z Křížova. Hraběnka Angelia Anna Sybilla z Galle, která zde spravovala majetek svých nezletilých synovců Františka a Jana Jáchyma, byla zprávou o podezření z čarodějnictví na jejím panství naprosto zděšena. V obavách si proto nechala předvolat své nejbližší poradce, včetně děkana Lautnera. Právě toho dne padlo osudové jméno osoby, která se následně stala hlavní postavou čarodějnických procesů ve Slezsku – Jindřicha Františka Bobliga z Edelstadtu (dnešní Zlaté Hory).

Právník a inkvizitor Jindřich František Boblig byl zodpovědný za více než 100 obětí. Mezi nimi byl i šumperský děkan Kryštof Alois Lautner, který byl upálen v roce 1685 v Mohelnici. Majetek odsouzených, který měl oficiálně připadnout státu, si nakonec rozdělila šlechta spolu s inkvizitory.

Boblig začal tkát stále hustší pavučinu obětí, přičemž se už nezaměřoval jen na ženy z nižších vrstev. Později přišly na řadu i bohatší a vážené ženy, jejichž obvinění přinášelo tribunálu větší zisky za kruté zacházení. Věznice se rychle zaplňovaly, udávání narůstalo a mezi zatčenými se ocitla například i manželka losinského papírníka Götterlicha. Brutální podmínky a neustálé týrání vedly k tomu, že ženy ve vězení postupně psychicky zkolabovaly a přiznaly vše, co jim mučitelé nařídili.

Proti těmto nesmyslným obviněním vystoupili losinský farář Tomáš König, rýmařovský kněz Jan František Pabst a především děkan Lautner. Boblig, cítící ohrožení ze strany Lautnera, zařídil, aby byla děkanovo jméno spojeno s výpověďmi uvězněné lazebnice Biedermanové, která jej obvinila ze spolčení s ďáblem. Strach z čarodějnictví se šířil i mezi vyššími vrstvami a nikdo si už nebyl jistý svým bezpečím. Dokonce i členové inkvizičního tribunálu začali pociťovat obavy o své životy. V čele s Bobligem odeslali do Prahy Apelačnímu soudu rozsudky a doznání a netrpělivě čekali na povolení k popravě obviněných čarodějnic. Doba byla krutá, manželé, sourozenci nebo jen sousedi se navzájem obviňovali, byť neměli žádné důkazy. Většinou stačilo je vidět v pozdních hodinách mimo jejich obydlí. To nasvědčovalo tomu, že chodí čarovat a setkávat se s čarodějnicemi do tamějších lesů či na Petrovy kameny.

Když císař v roce 1692 vydal příkaz k ukončení čarodějnických procesů, pro mnoho obviněných už nebylo návratu. Jedním z posledních, a zároveň nejodvážnějších, byl Heinrich Peschke. Po dvanácti letech věznění a mučení zemřel ve vězení v roce 1696, aniž by kdy cokoli přiznal.

V dnešní době se můžete na tato místa vydat. Lze navštívit například Petrovy kameny, Muzeum čarodějnických procesů ve Velkých Losinách, dům čarodějnic (Geschaderův dům) v Šumperku nebo si kupříkladu přečíst knihu o těchto procesech od Václava Kaplického „Kladivo na čarodějnice“.

Terezie Kvonná a Petra Tomiczková, 3.P

Rainbow Banana – frisbee

Frisbee tým Rainbow Banana byl založen v roce 2013 a má za sebou nemálo úspěchů. Na trénincích i turnajích je příjemná atmosféra jak v týmu, tak mezi týmy. Občasně v rámci tréninku je tzv. přátelák – turnaj/hra s jiným týmem, aby se oba celky mohly v něčem zlepšit. Tréninky jsou během halové sezóny v úterý od 19:00 do 21:00 a v pátek probíhají mezi 20:00-21:00 ve sportovní hale Bospor.

IG: rb_bohumín

**FB: Rainbow Banana –
ultimate frisbee Bohumín**

Co je to frisbee a jak se hraje?

Frisbee je běhový, kolektivní týmový sport. Úkolem je dostat disk z jedné strany hřiště na druhou do vyhrazené zóny. Pokud má disk protější tým, tak cílem druhého týmu je disk ubránit. Hru ovlivní rychlost a vytrvalost běhu, dovednost házení, taktika a hlavně komunikace v týmu.

Máš zájem?

Veronika Marcolová, 6.P

Hudební okénko Jakuba Kalvody: Fenomén Pražského výběru

Vítám vás u prvního dílu mého Hudebního okénka, kde vám hodlám postupně představit kuriozity z dnešního i minulého světa hudby. A kde jinde začít než u příběhu legendární kapely, která svého času formovala podobu českého undergroundu – příběhem Pražského výběru.

Syn faráře a političtí disidenti – tak by se nejspíše dalo shrnout personální složení kapely, jejímž stálým členem byl v začátcích (v druhé půli 70. let) pouze zmíněný syn faráře, a to Michael Kocáb (jinak si kapela v raných dobách procházela častými personálními změnami), jehož tehdejší vize se ale od novovlnného a rockového Pražského výběru ještě velmi lišila.

Drastická změna se udála, když se sestava ustálila a do kapely přišel nejspíše nejangažovanější člen, a to kytarista Michal Pavlíček (počátek 80. let), který je dodnes považován za jednoho z nejlepších tuzemských kytaristů a který do kapely spolu se svým elánem přispěl také celkovou restrukturalizací zajetých standardů, a to převážně změnou žánrovou, díky které je dnes Pražský výběr znám svými disharmonickými kytarovými plochami a originálními hudebními postupy.

Samotné disidentství – kterému také přispěl příchod nového baskytaristy Viléma Čoka, který na tomto postu nahradil Ondřeje Soukupa – tkví převážně v textech, které mnohdy ne zrovna očividným a mnohdy alegorickým způsobem kritizovaly tehdejší zřízení. I přes svou snahu význam ukrýt jej ale později stejně odhalila StB, která začala Pražský výběr vyšetřovat, s čímž se pojí hned několik příhod dost osvětlujících pravou náтуру kapely, které ovšem končí jejím zákazem.

Vyslychanému Vilému Čokovi byl předložen záznamový arch, který měl vyplnit, na což ale reagoval jeho konzumací. Dále byl také vyslychán Michael Kocáb, který byl dotazován ohledně textu k písni „Myši už jsou tady“, jejímž autorem byl Michal Pavlíček. StB argumentovala tím, že dané myši – v textu několikrát pozměněny na krysy – odkazují na tajné zpravodajství a zřízení. Kocáb odpověděl, že šlo pouze o reakci na zamoření sklepa pana Pavlíčka škůdci, ale že: **„S tím, že jste krysy, jsem s vámi za jedno.“**

Pražský výběr byl zákazu zbaven až roku 1986, kdy se vrátil na scénu a poprvé oficiálně vydal legendární dosud jen samizdatově šířené album se zažitým názvem „Straka v hrsti“, které se pravidelně umísťuje v pěti kvalitativně nejlepších albech vydaných na našem území.

Ortel kapely nakonec vypsaly typické neshody autorských dvojic archetypu „Lennon – McCartney“ mezi Michalem Pavlíčkem a Michaelem Kocábem. Kapela ještě stihla vydat alba Výběr (1987) a Běr (1997), ale v roce 2006 se po hádce zmíněných dvou rozpadla. Michael Kocáb pokračoval ve svojí započaté politické kariéře a později založil kapelu Pražský Výběr II, zatímco Michal Pavlíček se věnoval převážně projektům Stromboli a BSP.

Ze strany prezidenta Václava Havla, kterého samotný Kocáb na pozici prezidenta navrhl, došlo k několika pokusům o usmíření této dvojice, což se nakonec Václavu Havlovi povedlo, ale bohužel až po vlastní smrti, která rozhádané dvojici ukázala malichernost jejich sporů. Pražský Výběr se na scénu vrátil roku 2012 v plné parádě. Tak tedy doufejme, že těm dnes již téměř (některým úplně) sedmdesátiletým pánům soudružnost vydrží, protože sám Václav Havel říkal: **„Myslím, že by bylo jednodušší usmířit Židy s Palestinci, než Pavlíčka s Kocábem“.**

Doporučení: Na Václavským Václaváku, Zubatá, Reminiscence, Sbal si to svý ráno

M. Pavlíček a V. Čok jsou nerozlučitelnou dvojicí

Jakub Kalvoda, 5.P

Celá kapela na Kontakt festu 2024

M. Kocáb se svým ikonickým kloboukem

ZÁSAH ŠTĚSTÍM

(2023)

Mé hodnocení: 90%
ČSFD hodnocení: 66%

Woody Allen natočil svůj poslední film ve velkém stylu. A jsem rád, že jsem ho mohl zhlédnout v kině. Zpočátku se to jevilo jako libovolný film natočený podle knihy Rosamundy Pilcherové, ale postupně se to rozjelo tak, že jsem od toho v podstatě nemohl odtrhnout oči. Jde o snímek, kde všichni chodí kolem pravdy velmi těsným, přesto vzdáleným obloukem. Během 93 minut svižně rozebere všechny charaktery postav a ukazuje, že štěstí má u každého jinou podobu. Vše je navíc podepřeno mistrně graduujícím napětím a typickým Allenovým stylem (hrou se světly, dialogy či také tím, že postavy jsou častokrát k vidění na nějakém večírku). Možná je to v některých momentech mírně kliše nebo je to až moc uspěchané. Nepatří to však nakonec nějakým způsobem k životu? Jubilejní 50. celovečerní film tohoto Pana režiséra je tak dalším kouskem do vitríny jeho mistrovských děl.

AVATAR 2: THE WAY OF WATER

(2022)

Příběh je v porovnání s jedničkou slabý. Kdežto tam mě děj všestranně pohltil, zde mě zanechal absolutně chladným, a tak nějak jsem nepochopil, proč vedle mě začalo na konci pár lidí brečet. Podobně jako u jedničky, se i zde dá příběh rozdělit do tří částí. V té první mě Cameron nechal absolutně v rozpacích a štvě mě, že se nebešťané objevili asi po 15 minutách filmu. Jednoduše jsem si myslel, že film nabídne ze startu nějaké to putování Pandorou. To je však otázka vkusu. Navíc jsem se ho dočkal v druhé části, kde nám James Cameron servíruje mnou kýžené putování, jak se sluší a patří a rozšiřuje faunu a flóru Pandory zase o kus dál. Ano, řeč je o podvodních scénách, které momentálně považuji jako špičku kinematografie, co se vizuálu týče. Zkrátka i přesto, že jsem tento film doposud viděl jen ve 2D, tak je vizuál naprosto bezkonkurenční. Při sledování těchto scén jsem zapomněl na plytký děj, avšak velmi rychle jsem si na něj zase vzpomněl. Zde se dostáváme do závěrečné třetí části. Tu tvoří překombinované akční scény, vizuál zůstává v pozadí a mírně zde pozbývá na kráse. Na filmu bych chtěl mimo vizuál vyzdvihnout ještě kameru a hudbu, u které jsem se modlil, aby nedopadla špatně, když je místo Jamese Hornera skladatelem Simon Franglen. Naštěstí to špatně nedopadlo a na světě je další skvělý soundtrack. Na třetího Avatara se těším, děj je dobře otevřen. Tak snad se dočkáme podobné podívané jako v případě prvního dílu.

*Mé hodnocení: 80%
ČSFD hodnocení: 80%
(829.nejoblíbenější
film uživatelů ČSFD)*

BÁSEŇ:

Úsvit
na sídlišti
zapadne za vteřinu.
Světlo vrhnuto na paneláky
se zateplenou stopou
minulého režimu.
Z kompotu na stole
zbyla už jen lžíce.
Večer – to orosená
voskem strnulá svíce.
Venku pak
ptáci letí zase k němu,
nasadíš sako
a okamžitě zavrhneš myšlenku
na lednici s kalendářem
vytrhaným do třičtvrtí
se zubařem ve středu.

9.9.2024

Redakce: Ondřej Jan Volný, Ondřej
Lisztwan, Jakub Kalvoda, Veronika Válková,
Terezie Kvonná, Veronika Marcolová
Přispěli: Petra Tomiczková
Korektury: Mgr. Romana Davidová